

[Frede Nielsen.]

tional Selvbestemmelsesret, men, som jeg sagde før, under Forudsætning af en fast og varig og klart konstateret national Indstilling hos i hvert Fald en talstærk Del af den paagældende Landsdels Befolkning. Og det, der bærer vor Politik i dette Spørgsmaal, er, at Nationalitetsprincippet først og fremmest maa sættes i Højsædet.

Jeg advarer meget stærkt mod Forsøg paa en glidende Politik, der tilsigter at naa frem til en eller anden Form for statspolitisk Intervention. Jeg advarer ogsaa visse Kredse inden for Venstre og Det konservative Folkeparti mod Forsøg paa at bygge en Politik op paa Haab og Formodninger om, at de kan trække Socialdemokratiet med Stykke efter Stykke, indtil Maalet er naaet, og vi staar midt i en eller anden Form for Magt-politik. Et saadant Forsøg vil uvægerligt lide Skibbrud. Jeg tør sige paa Partiets Vegne, at Socialdemokratiet er gaaet saa langt, som vi finder foreneligt med vore Principper og Opfattelser, og vi agter ikke at svigte det, vi opfatter som det absolut fundamentale. Kræfterne bør samles om det, der opnaaedes Enighed om, det bør baade indadtil og udadtil være Danmarks officielle Politik.

Bille: Det vil huskes, at det sidste Sommer kneb med at faa Pladser til de københavnske Feriebørn i samme Udstrækning som i tidligere Aar. Aarsagerne hertil er flere, og jeg skal tillade mig at nævne et Par Stykker af dem. Der var nu særlig, at Kommunisterne provokerede Strejker med dertil knyttede Demonstrationer og i Forbindelse dermed brugte et Slagord, som Landbrugerne særlig bemærkede. Slagordet lyder saadan: Paa med Vanten, op med Næven, nu skal Bonden ha' paa Tæven! Dette Slagord, som gik igennem saa godt som hele den Presse, der fortrinsvis læses i Landbohjemmene, affødte, at der ikke blev Plads til de sidste Tusinde Feriebørn fra København. Denne kommunistiske Dumhed kunde selvfølgelig ikke undlade at sætte sit Præg paa Landbostandens Indstilling i det hele taget.

En anden Aarsag er, at medens Byernes Skolebørn bliver befordret gratis fra og til Feriestedet, er der omvendt ikke noget, der hedder gratis Ferierejser eller blot en enkelt Tur for Landsbybørnene, hvor tiltrængt det i og for sig end er og maa være, at der gives Adgang til, at netop disse kan komme ud og se deres Land. Vi har til Eksempel Erfaring for, at de midtjyske Skoler i stor Udstrækning søger ud til Havet, og en enkelt Tur,

en Teatertur el. lign., der forhaabentlig ogsaa kunde være belærende, kunde maaske imødekomme Landsbybørnenes Trang til at komme ud; jeg vil ogsaa paapege den Opmuntring, der i sig selv ligger i, at hele Flokken bliver taget ud af den daglige Tilværelse ved en saadan Tur. Her maa den højtærede Trafikminister være lydhør for et Krav, saa at det ikke skal kunne siges ude i Landbohjemmene, at naar Landsbybørnene ikke kan komme paa Frirejser, har Landboerne heller ingen Fornøjelse af eller større Interesse i at tage de københavnske eller andre Storbyers Feriebørn. Den kommunistiske Dumhed kan vi sikkert ikke saadan uden videre komme af med, men den højtærede Trafikminister kunde sikkert sætte ind over for Baneledelsen og faa gennemført, at man gav Landsbybørnene Adgang til mindst een gratis Rejse om Aaret.

En anden Sag vil jeg gerne benytte denne Lejlighed til at fremføre for det høje Ting. Som bekendt fremdrages der i den sydlige Del af Djursland en Mængde Kalksten af Jorden og i Forbindelse hermed andre for baade Byggevirksomhed og Vejanlæg nødvendige Stenmaterialer. Der afgaar fra disse Lejer i Tusindvis af Vognladninger om Aaret. Hele denne Storvirksomhed udøves og ejes af et eller maaske flere samarbejdende Selskaber, den saakaldte Kalkcentral. Jeg har grundet Formodning om, at ikke alt i disses Adfærd er, som det bør være. Ved Siden af denne Storindustri i Kalk og Sten er der nemlig ikke saa faa mindre Gaardejere og Husmænd, der har fundet Kalk paa deres Ejendomme, og som søger at udnytte den, idet de bygger mindre Brændeovne. Men nu ser man, at alle eller omtrent alle disse smaa Brud og Kalkovne ligger hen uden at blive benyttet. Sagen er nemlig den, at de store Selskaber eller Koncerner betaler disse mindre Brud for at ligge stille. Min Hjemmelsmand faar saaledes 4000 Kr. om Aaret og har faaet dette i en længere Aarrække, og formentlig faar alle et til Forholdene og Brudets Kapacitet svarende Beløb. Min Hjemmelsmand mener for øvrigt, at det for hans Vedkommende er en daarlig Kontrakt, idet det ved den af Priskontrolraadet godkendte Pris af 11 Kr. pr. Td. Kalk bedre kunde betale sig for ham at sætte Brudet og Kalkovnen i Gang igen, og Kontrakten, som han har med Selskabet, og som udløber til Nytaar, vil han derfor sige op.

Det siger sig selv, at dersom den Slags Udgifter ertilladte ved Priskontrollens Beregninger over, hvor meget en Tønde Kalk maa koste paa Produktionsstedet, maa der være